

Déšť přicházel pomalu,
kapka sem, kapka tam, jako když se ptáčci honí v lupení,
a všichni se radovali:
„Jen ať prší. Budeme mít zalito!“
Ale pak se opravdu rozpršelo, týden pršelo, jen se lilo, a to
se každý chytal za hlavu:
„Dost. To stačí! Copak jsme si objednali potopu světa?“

Jenomže počasí si nedá do ničeho mluvit.
Můžete je chválit, můžete je hubovat,
ono si stejně dělá, co chce.
A tak se Krtek rozhodl, že tu velkou vodu radši zaspí...
Ale dá se velká voda zaspát? Nedá!
Než se Krtek nadál, tak ho z pelíšku vyplavila,
že se nestačil divit.

Krajina kolem dokola nebyla k poznání.
Cesta vypadala jako řeka a louka jako jezero.
A voda stoupala, voda utíkala,
až se toho Krtek polekal,
samým strachem
se rozklepal, uklouzl,
upadl a div
se neutopil...

Ale víte, co proti strachu nejvíc pomáhá?
Když někdo jiný zavolá o pomoc.
To se pak na strach nemůžete ohlížet!
A zrovna tak to bylo s Krtkem:
Když uviděl nad hladinou dvě zaječí tlapky,
jak se topí,
úplně zapomněl, že se někdy bál.
Už myslel jenom na to, jak by zajíčka zachránil.

„Copak ty neumíš plavat?“ zeptal se Krtek, sotva zajíčka vytáhl k sobě na větev.

„Umím.“

„Tak proč jsi neplaval?“

„Když já na to v tom zmatku zapomněl,“ špitl zajíček.

I to se někdy stane.

Ale většinou je to naopak!

Když je ouvej, a vody až po uši,
začnou plavat i ti, kdo nikdy
předtím neplavali.

Jenom ptačí holátka plavat
nedokážou...

Jedno takové právě kolem
unášel proud,
sedělo v hníždě samotné
a pípalo strachy.

„Hned jsem u tebe!“
zavolal Krtek. A vrhl
se šipkou do vody.

